

et Tegn fra hende. Omsider skraaede han kejtet over Gulvet og hilste „Til Lykke og Velsignelse“.

Emanuel trykkede tavs hans Haand.

„Værsgo', vil Kap'lanan ikke sætte sig,“ sagde Else.

Mens de andre tog Plads rundt om i Stuen — Hansine og hendes Veninde henne paa Bænkeenden under det ene Vindu — satte Emanuel sig i Armstolen ved Kakkellovnen. Han var forstemt, næsten vred. Det forekom ham, at han havde haft Ret til at vente en mere hjertelig Modtagelse.

Else gav sig til at tale om Vejret, om det begyndende Savn af Regn for Græssets og Vaarsædens Skyld, om den megen Sygdom, der var mellem Folk, og om den nye Distriktslæge inde i Kyndløse. Emanuel svarede kun med enkelte Enstavelsesord. Til sidst forstummede Samtalen helt, og der indtraadte en lang og pinlig Stilhed.

„Hør, Anders,“ sagde endelig Else, henvendt til sin Mand, „Kap'lanan kunde kanske have Lyst til at se Kvæget.“

Anders Jørgen littede sig halvt af Stolen, og der kom Liv i hans døde Øjeæbler.

„Ja — kanske Kap'lanan har Lyst til at se Kre'turet?“